

Forslag. Derimod kunde der jo maaske nok findes Udvej til noget at formindste de øvrige paapegede Ulemper ved Magistratens Forslag, hvis det var nødvendigt at foretage et Systemskifte for at undgaa den uheldige Virkning, som det ikke kan nægtes, at Loven af 9de April 1891 let kan have i Retning af at svække Folks Øyst til at opspare til Alderdommen; men et tilstrækkeligt Korrektiv herimod kunde dog maaske gives alene ved gennem Loven at stille dem, der have gjort noget for deres Alderdom, bedre end dem, der intet have gjort og helt skulle leve af det offentlige, ligesom Kommunerne ogsaa i saa Henseende selv kunne have nogen Indflydelse ved den Maade, hvorpaa Understøttelsen ydes. Gennemgaaende have i hvert Fald Sogneraadene her i Amtet vist sig meget forsigtige og tilbageholdne med at yde Alderdomsunderstøttelse, og særligt ogsaa ved i Reglen kun at yde den til Personer, der virkelig fortjene den, saa at det neppe kan være saa overmaade fristende at komme i det Tilfælde at skulle søge Alderdomshjælp, naar man kunde have undgaaet det, og dertil kommer, at der hos Landalmuen er en stor Tilbøjelighed til at skaffe sig et Hus eller en lille Ejendom, hvor de omtrent kunne bo huslejesfrit, hvilken Form for at opspare noget neppe i synderlig Grad er bleven svækket ved Loven af 1891. I det hele taget forekommer det mig, at man ved Bestemmelser om faste Trangsgrænser og Understøttelsesfakser for meget fastslaar Retten til Alderdomshjælp som en Slags Pension af en bestemt Størrelse, der skyldes de gamle, og som de kunne fordre, i Stedet for at det dog i hvert enkelt Tilfælde skulde være en Slags Bevillings-sag. Derved kan man let modvirke den Ulyst til at falde det offentlige til Byrde, som enhver Mænd, der ikke har været særlig hjemløst af Sygdom og Svagheder, dog helst skulde have, og derigennem altsaa ogsaa indirekte Sparfommeligheben.

Aarhus Stiftamt: Det er nu vel saa, at Indførelsen af faste Takster i høj Grad vilde simplificere Lovens Gennemførelse. Efter min Formening vilde det imidlertid være absolut urigtigt at indføre dem. Alderdomsunderstøttelsen vilde nemlig herefter formentlig i endnu højere Grad end hidtil saa Karakteren af en Ret for den paagældende, men Alderdomsunderstøttelse efter Opnaaelsen af en bestemt Alder bør ikke være Regel, men Undtagelse. Den understøttede bør have Følelsen af, at han er Samfundet til Byrde, om end paa en anden Maade end den, der oppebærer Fattighjælp. Indfører man faste Takster og giver enhver, der opfylder de saa tarvelige Betingelser, der i saa Henseende stilles, Ret til Pension eller Alderdomsunderstøttelse, hvad man nu vil kalde det, gaar man formentlig ogsaa uden for den Ramme, der i Grundloven er givet med Hensyn til Understøttelse af det offentlige, jfr. Udtrykket: „den, der ikke kan ernære sig og sine. . . er berettiget til at erholde Hjælp af det offentlige“ i Grundlovens § 84. — Om det end maa indrømmes, at det nuværende System, hvorefter alt beror paa Skøn, ikke er fuldt ud betryggende, og særlig kan medføre, at Loven bringes til Anvendelse paa meget forfællig Maade, ser jeg dog ikke rettere, end at det bør foretrækkes for et System med faste Takster, der jo tilmed vilde forøge Udgiften til Alderdomsunderstøttelse i betydelig Grad.

Endvidere udtales, at egentlig Sygehjælp, derunder ogsaa Hospitalsudgifter, Medicinhjælp m. m. overhovedet ikke bør udelukke vedkommende fra Adgang til Understøttelse.

Fra flere Sogneraad udtales Ønske om Gennemførelse af Princippet om Hjælp til Selvhjælp, der fra en enkelt Side ønskes formet som i et af Godsforvalter Råden fremsat Forslag. Jfr. i øvrigt ndfr. Sp. 1677.